

32003R0343

L 50/1

URADNI LIST EVROPSKE UNIJE

25.2.2003

UREDBA SVETA (ES) št. 343/2003

z dne 18. februarja 2003

o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti točke (1)(a) prvega odstavka člena 63 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije ⁽¹⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ⁽²⁾,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Skupna azilna politika, vključno s Skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja Evropske unije postopne vzpostavitve območja svobode, varnosti in pravice, odprtega tistim, ki so zaradi okoliščin prisiljeni zakonito iskati zaščito v Skupnosti.
- (2) Evropski svet se je na posebnem sestanku v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 dogovoril o delovanju v smeri vzpostavitve Skupnega evropskega azilnega sistema na osnovi celovite in vključujoče uporabe Ženevske konvencije o statusu beguncev z dne 28. julija 1951, kakor je bila dopolnjena z Newyorškim protokolom z 31. januarja 1967, in s tem zagotavljanju, da se nikogar ne pošlje nazaj v preganjanje, oz. spoštovanju načela nevračanja. V tem smislu in brez vpliva na merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav.
- (3) Sklepi iz Tampereja navajajo tudi, da bi moral ta sistem v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

- (4) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za državo članico in za osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da zagotavlja učinkovit dostop do postopkov za določanje statusa begunca in da ne ogroža cilja hitre obravnave prošelj za azil.
- (5) Glede postopnega uvajanja Skupnega evropskega azilnega sistema, ki naj bi dolgoročno vodil k skupnemu postopku in enotnemu statusu za tiste, ki jim je odobren azil, veljavnem v vsej Uniji, je na tej stopnji, ob uvajanju potrebnih izboljšav v luči izkušenj, primerno potrditi načela, na katerih temelji Konvencija o določanju države, odgovorne za obravnavanje prošelj za azil, vloženih v eni od držav članic Evropskih skupnosti ⁽⁴⁾, podpisana v Dublinu 15. junija 1990 (v nadaljevanju Dublinska konvencija), katere izvajanje je spodbudilo proces usklajevanja azilnih politik.
- (6) Enotnost družine je treba ohraniti, v kolikor je to združljivo z drugimi cilji, z vzpostavitvijo meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.
- (7) Skupna obravnava prošelj za azil članov ene družine s strani ene same države članice zagotavlja, da so prošnje obravnavane temeljito in da so odločitve v zvezi z njimi dosledne. Državam članicam bi moralo biti dovoljeno odstopanje od meril odgovornosti, da bi omogočili združitev družinskih članov, če je to potrebno zaradi humanitarnih razlogov.
- (8) Zaradi postopnega oblikovanja območja brez notranjih meja, na katerem je prosti pretok oseb zagotovljen v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti in uveljavitvijo politik Skupnosti v zvezi s pogoji vstopa in bivanja državljanov tretjih držav, vključno s skupnimi prizadevanji za upravljanje zunanjih meja, je treba uravnovežiti merila odgovornosti v duhu solidarnosti.

⁽¹⁾ UL C 304, 30.10.2001, str. 192.

⁽²⁾ Mnenje z dne 9. aprila 2002 (še ni bilo objavljeno v Uradnem listu)

⁽³⁾ UL C 125, 27.5.2002, str. 28.

⁽⁴⁾ UL C 254, 19.8.1997, str. 1.

- (9) Uporaba te uredbe se lahko olajša in njena učinkovitost poveča z dvostranskimi dogovori med državami članicami za izboljšanje komunikacije med pristojnimi službami, skrajšanje rokov za postopke ali poenostavitev obravnave prošenj za sprejem ali ponovni sprejem ali za uvedbo postopkov za izvajanje predaj.
- (10) Zagotoviti je treba kontinuiteto med sistemom za določanje odgovorne države članice, uvedenim z Dublinsko konvencijo, in sistemom, uvedenim s to uredbo. Podobno je treba zagotoviti usklajenost med to uredbo in Uredbo Sveta (ES) št. 2725/2000 z dne 11. decembra 2000 o vzpostavitvi sistema „Eurodac“ za primerjavo prstnih odtisov zaradi učinkovite uporabe Dublinske konvencije ⁽¹⁾.
- (11) Delovanje sistema Eurodac, vzpostavljenega z Uredbo (ES) št. 2725/2000, in zlasti izvajanje členov 4 in 8 navedene uredbe mora olajšati izvajanje te uredbe.
- (12) Za obravnavanje oseb, za katere velja ta uredba, so države članice obvezane z sporazumi mednarodnega prava, katerih pogodbenice so.
- (13) Potrebne ukrepe za izvajanje te uredbe je treba sprejeti v skladu s Sklepom Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil ⁽²⁾.
- (14) Uporabo Uredbe je treba ocenjevati v rednih časovnih presledkih.
- (15) Uredba upošteva temeljne pravice in načela, ki so zlasti priznani v Listini temeljnih pravic Evropske unije ⁽³⁾. Njen cilj je zlasti zagotovitev popolnega spoštovanja pravice do azila, zajamčene s členom 18.
- (16) Ker države članice ne morejo v zadostni meri doseči cilja predlaganega ukrepa, namreč vzpostavitve meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države, in ker ga je zaradi obsega in učinkov mogoče v večji meri doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kot je določen v členu 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti, določenim v tem členu, ta uredba ne gre dalje od tistega, kar je potrebno, da se doseže navedeni cilj.
- (17) V skladu s členom 3 Protokola o stališču Velike Britanije in Irske, priloženega Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sta Velika Britanija in Irska v pismih z dne 30. oktobra 2001 obvestili, da želita sodelovati pri sprejemanju in uporabi te uredbe.
- (18) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, priloženega Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe in je ta uredba ne zavezuje in se zanj ne uporablja.
- (19) Dublinska konvencija ostaja v veljavi in se uporablja še naprej med Dansko in državami članicami, ki jih zavezuje ta uredba, dokler ni sklenjen sporazum, ki Danski omogoča sodelovanje pri tej uredbi –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

PREDMET IN OPREDELITVE

Člen 1

Ta uredba določa merila in mehanizme za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države.

Člen 2

V tej uredbi:

- (a) „državljan tretje države“ pomeni kogar koli, ki ni državljan Unije v smislu člena 17(1) Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti;
- (b) „Ženevska konvencija“ pomeni Konvencijo z 28. julija 1951 o statusu beguncev, kakor je bila spremenjena z Newyorškim protokolom 31. januarja 1967;
- (c) „prošnja za azil“ pomeni prošnjo, ki jo vložijo državljani tretje države in ki se lahko razume kot zahteva za mednarodno zaščito s strani države članice v okviru Ženevske konvencije. Za katero koli prošnjo za mednarodno zaščito se predpostavlja, da je prošnja za azil, razen če državljan tretje države izrecno zahteva drugačno vrsto zaščite, za katero se lahko zaprosi ločeno;
- (d) „prosilec“ ali „prosilec za azil“ pomeni državljan tretje države, ki je vložil prošnjo za azil, glede katere še ni bila sprejeta dokončna odločitev;

⁽¹⁾ UL L 316, 15.12.2000, str. 1.

⁽²⁾ UL L 184, 17.7.1999, str. 23.

⁽³⁾ UL C 364, 18.12.2000, str. 1.

- (e) „obravnavanje prošnje za azil“ pomeni kakršno koli obravnavo prošnje za azil ali odločitev ali sklep v zvezi s tako prošnjo s strani pristojnega organa v skladu z nacionalno zakonodajo, razen postopkov za določanje odgovorne države članice v skladu s to uredbo;
- (f) „umik prošnje za azil“ pomeni dejanja, s katerimi prosilec za azil konča postopek, sprožen z vložitvijo njegove prošnje za azil, v skladu z nacionalnim pravom, izrecno ali tiho;
- (g) „begunec“ pomeni katerega koli državljan tretje države, ki izpolnjuje pogoje za status, opredeljen z Ženevsko pogodbo, in mu je dovoljeno bivanje na ozemlju države članice;
- (h) „mladoletnik brez spremstva“ pomeni neporočene osebe, mlajše od osemnajst let, ki pridejo na ozemlje držav članic brez spremstva odrasle osebe, odgovorne zanje po zakonu ali običajnem pravu, in v kolikor jih taka oseba ne vzame dejansko v oskrbo; to vključuje mladoletnike, ki ostanejo brez spremstva po vstopu na ozemlje držav članic;
- (i) „družinski člani“ pomeni, kolikor je družina že obstajala v izvorni državi, naslednje člane prosilčeve družine, ki so prisotni na ozemlju držav članic:
- (i) zakonca prosilca za azil ali njegovega neporočenega partnerja v trajnem razmerju, če se po zakonodaji ali v praksi države članice neporočeni pari obravnavajo na način, primerljiv s tistim, ki se uporablja za poročene pare, po zakonodaji v zvezi s tujci;
- (ii) mladoletne otroke parov iz točke (i) ali prosilca, če so neporočeni in nepreskrbljeni ter ne glede na to, ali so zakonski ali nezakonski ali posvojeni, kot je opredeljeno v nacionalnem pravu;
- (iii) očeta, mater ali skrbnika, če je prosilec ali begunec mladoletna in neporočena oseba;
- (j) „dokumenti za prebivanje“ pomeni kakršno koli dovoljenje, ki ga izdajo organi države članice, ki državljanu tretje države dovoljuje bivanje na njenem ozemlju, vključno s tistimi, ki utemeljujejo dovoljenje, da ostanejo na ozemlju v okviru ukrepov začasne zaščite ali dokler ne prenehajo okoliščine, ki preprečujejo izvedbo odstranitvenega naloga, z izjemo vizumov in dovoljenj za prebivanje, izdanih v obdobju, potrebnem za določitev odgovorne države članice po tej uredbi ali med obravnavanjem prošnje za azil ali prošnje za dovoljenje za prebivanje;
- (k) „vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za tranzit ali vstop z namenom bivanja v državi članici ali več državah članicah. Vrsta vizuma se določi v skladu z naslednjimi opredelitvami:
- (i) „dolgoročni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za vstop z namenom več kot tri-mesečnega bivanja v državi članici;
- (ii) „kratkoročni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice, potrebno za vstop z namenom bivanja v državi članici ali več državah članicah za obdobje, celotno trajanje katerega ne presega treh mesecev;
- (iii) „tranzitni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo države članice za vstop za prehod prek ozemlja te države članice ali več držav članic, razen za prehod na letališču;
- (iv) „letališki tranzitni vizum“ pomeni dovoljenje ali odločbo, ki državljanu tretje države, za katerega posebej velja ta pogoj, omogoča prehod prek tranzitnega območja na letališču, brez dostopa do nacionalnega ozemlja države članice, med vmesnim pristankom ali prestopom med dvema deloma mednarodnega leta.

POGLAVJE II

SPLOŠNA NAČELA

Člen 3

1. Države članice obravnavajo prošnjo katerega koli državljan tretje države, ki na meji ali ozemlju katere koli od članic zaprosi za azil. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.
2. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko vsaka država članica obravnava prošnjo za azil, ki ji jo predloži državljan tretje države, tudi če to obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe. V takem primeru navedena država članica postane odgovorna v smislu te uredbe in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. Kjer je ustrezno, obvesti državo članico, ki je bila odgovorna pred njo, državo članico, ki vodi postopek za določitev odgovorne države članice, ali tisto, ki je bila zaprosena, da sprejme ali ponovno sprejme prosilca.

3. Vsaka država članica si pridrži pravico, da v skladu s svojim nacionalnim pravom pošlje prosilca za azil v tretjo državo v skladu z določbami Ženevske konvencije.

4. Prosilec za azil je v jeziku, za katerega se lahko upravičeno pričakuje, da ga razume, pisno obveščen o uporabi te uredbe, njenih rokih in učinkih.

Člen 4

1. Postopek določanja države članice, odgovorne v smislu te uredbe, se začne takoj, ko je v državi članici vložena prošnja za azil.

2. Prošnja se šteje za vloženo, ko obrazec, ki ga predloži prosilec za azil, ali poročilo, ki ga pripravi pristojni organ, prispe do pristojnega organa države članice. Če prošnja ni pisna, mora biti čas med izjavo o nameri in pripravo poročila čim krajši.

3. V namene te uredbe je položaj mladoletnika, ki spremlja prosilca za azil in je v skladu z opredelitvijo družinskega člana iz točke (i) člena 2, neločljiv od položaja njegovega starša ali skrbnika ter je predmet obravnave v državi članici, ki je odgovorna za obravnavo prošnje za azil njegovega starša ali skrbnika, tudi če mladoletna oseba ni sama posebi prosilec za azil. Enako se obravnavajo otroci, rojeni potem, ko prosilec za azil prispe na ozemlje držav članic, brez potrebe po sprožitvi novega postopka za njihov sprejem.

4. Če prošnjo za azil pri pristojnem organu države članice vloži prosilec, ki je na ozemlju druge države članice, odgovorno državo članico določi država članica, na ozemlju katere je prosilec. To zadnjo brez odlašanja obvesti država članica, ki je prejela prošnjo, in se nato za namene te uredbe šteje za državo članico, v kateri je bila vložena prošnja za azil.

Prosilec je pisno obveščen o tem prenosu in o datumu, ko je bil opravljen.

5. Prosilca za azil, ki je prisoten v drugi državi članici in tam vloži prošnjo za azil po umiku svoje prošnje med postopkom določanja odgovorne države članice, država članica, v kateri je bila vložena prošnja za azil, ponovno sprejme pod pogoji iz člena 20, z namenom dokončanja postopka določitve države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.

Ta obveznost preneha, če je prosilec za azil medtem zapustil ozemlja držav članic za obdobje najmanj treh mesecev ali je od države članice dobil dokument za prebivanje.

POGLAVJE III

HIERARHIJA MERIL

Člen 5

1. Merila za določanje odgovorne države članice se uporabljajo po vrstnem redu, v katerem so navedena v tem poglavju.

2. Država članica, odgovorna v skladu z merili, se določi na podlagi položaja, ki je obstajal, ko je prosilec za azil vložil prošnjo v državi članici.

Člen 6

Če je prosilec za azil mladoletnik brez spremstva, je za obravnavanje prošnje odgovorna tista država članica, kjer je

zakonito prisoten njen družinski član, pod pogojem, da je to v največjo korist mladoletnika.

V odsotnosti družinskega člana je za obravnavanje prošnje odgovorna država članica, v kateri je mladoletnik vložil prošnjo za azil.

Člen 7

Če ima prosilec za azil družinskega člana, ne glede na to, ali je bila družina že prej oblikovana v izvorni državi, ki mu je kot beguncu dovoljeno prebivanje v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za azil, pod pogojem, da to želijo zadevne osebe.

Člen 8

Če ima prosilec za azil v državi članici družinskega člana, o prošnji katerega še ni bila sprejeta prva vsebinska odločitev, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za azil, pod pogojem, da to želijo zadevne osebe.

Člen 9

1. Če prosilec za azil poseduje veljaven dokument za prebivanje, je za obravnavanje prošnje za azil odgovorna država članica, ki je dokument izdala.

2. Če prosilec za azil poseduje veljavni vizum, je za obravnavanje prošnje za azil odgovorna država članica, ki je vizum izdala, razen če je bil vizum izdan v imenu ali v skladu s pisnim pooblastilom druge države članice. V takem primeru je zadnja država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za azil. Če država članica najprej vpraša za nasvet centralni organ druge države članice, zlasti zaradi varnostnih razlogov, odgovor druge države članice ne predstavlja pisnega pooblastila v smislu te določbe.

3. Če prosilec za azil poseduje več kot en veljaven dokument za prebivanje ali vizum, ki so jih izdale različne države članice, odgovornost za obravnavanje prošnje za azil prevzamejo države članice po naslednjem vrstnem redu:

(a) država članica, ki je izdala dokument za prebivanje, ki daje pravico do najdaljšega časa bivanja, ali, če so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala dokument za prebivanje z najkasnejšim datumom poteka veljavnosti;

(b) država članica, ki je izdala vizum z najkasnejšim datumom poteka veljavnosti, če gre za različne vizume iste vrste;

(c) če so vizumi različnih vrst, država članica, ki je izdala vizum z najdaljšim časom veljavnosti, ali, če so časi veljavnosti enaki, država članica, ki je izdala vizum z najkasnejšim datumom poteka veljavnosti.

4. Če prosilec za azil poseduje samo enega ali več dokumentov za prebivanje, ki so potekli manj kot dve leti pred tem, ali enega ali več vizumov, ki so potekli manj kot šest mesecev pred tem in ki so mu dejansko omogočili vstop na ozemlje države članice, se za čas, ko prosilec ne zapusti ozemelj držav članic, uporabijo odstavki 1, 2 in 3.

Če prosilec za azil poseduje enega ali več dokumentov za prebivanje, ki so potekli manj kot dve leti pred tem, ali enega ali več vizumov, ki so potekli manj kot šest mesecev pred tem in ki so mu dejansko omogočili vstop na ozemlje države članice, in če ni zapustil ozemelj držav članic, je odgovorna država članica, v kateri je vložena prošnja.

5. Dejstvo, da sta bila dokument za prebivanje ali vizum izdana na podlagi lažne ali privzete identitete ali ob predložitvi prirejenih, ponarejenih ali neveljavnih listin, ne preprečuje, da bi bila odgovornost dodeljena državi članici, ki ju je izdala. Vendar država članica, ki je izdala dokument za prebivanje ali vizum, ni odgovorna, če lahko dokaže, da je do prevare prišlo po izdaji dokumenta ali vizuma.

Člen 10

1. Če se na podlagi dokazov ali posrednih okoliščin, opisanih na dveh seznamih iz člena 18(3), vključno s podatki iz poglavja III Uredbe (ES) št. 2725/2000, ugotovi, da je prosilec za azil ob prihodu iz tretje države nezakonito prečkal mejo države članice po kopnem, morju ali zraku, je za obravnavanje prošnje za azil odgovorna država članica, v katero je vstopil na ta način. Ta odgovornost preneha 12 mesecev po datumu, ko pride do nezakonitega prečkanja meje.

2. Če države članice ni mogoče ali je ni več mogoče šteti za odgovorno v skladu z odstavkom 1 in če se na osnovi dokazov ali posrednih okoliščin, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 18(3), ugotovi, da je prosilec za azil – ki je vstopil na ozemlja držav članic nezakonito ali za katerega ni mogoče ugotoviti okoliščin vstopa – v času vložitve prošnje že živel nepretrgoma vsaj pet mesecev v državi članici, je ta država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za azil.

Če je prosilec že živel po najmanj pet mesecev v več državah članicah, je za obravnavanje prošnje odgovorna država članica, v kateri je bilo to nazadnje.

Člen 11

1. Če državljan tretje države vstopi na ozemlje države članice, v kateri ne vztrajajo pri tem, da mora imeti vizum, je za obravnavanje njegove prošnje za azil odgovorna ta država članica.

2. Načelo, določeno v odstavku 1 se ne uporabi, če državljan tretje države vloži svojo prošnjo za azil v drugi državi članici, v kateri tudi ne vztrajajo pri tem, da potrebuje vizum za vstop na njeno ozemlje. V takem primeru je zadnja država članica odgovorna za obravnavanje prošnje za azil.

Člen 12

Če državljan tretje države predloži prošnjo za azil na mednarodnem tranzitnem območju letališča države članice, je za obravnavanje prošnje odgovorna ta država članica.

Člen 13

Če na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene države članice kot odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, je za obravnavanje prošnje za azil odgovorna prva država članica, v kateri je bila vložena.

Člen 14

Če več družinskih članov hkrati vloži prošnje za azil v isti državi članici ali na datume, ki so dovolj blizu, da se lahko postopki za določanje odgovorne države članice opravijo skupaj, in če bi uporaba meril iz te uredbe pomenila njihovo ločitev, se odgovorna država članica določi na osnovi naslednjih določb:

- (a) za obravnavanje prošnje za azil vseh družinskih članov je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za sprejem največjega števila družinskih članov;
- (b) če to ne gre, je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za obravnavanje najstarejšega od njih.

POGLAVJE IV

HUMANITARNA DOLOČBA

Člen 15

1. Katera koli država članica, tudi če ni odgovorna po merilih, določenih v tej uredbi, lahko združi družinske člane ter druge nepreskrbljene sorodnike iz humanitarnih razlogov, zlasti na podlagi družinskih ali kulturnih vidikov. V takem primeru ta država članica na zahtevo druge države članice obravnava prošnjo za azil te osebe. Te osebe se morajo s tem strinjati.

2. V primeru, da je oseba odvisna od pomoči druge osebe zaradi nosečnosti ali novorojenega otroka, resne bolezni, hude invalidnosti ali starosti, države članice običajno prosilca za azil obdržijo skupaj ali združijo s sorodnikom, ki se nahaja na ozemlju ene od držav članic, pod pogojem, da so družinske vezi obstajale že v izvorni državi.

3. Če je prosilec za azil mladoletnik brez spremstva s sorodnikom ali sorodniki, ki lahko poskrbi ali poskrbijo zanj, v drugi državi članici, države članice po možnosti združijo mladoletnika s sorodnikom ali sorodniki, razen če to ni v največji koristi mladoletnika.

4. Če država članica, ki je bila za to naprošena, ugotovi zahtevo, se odgovornost za obravnavanje prošnje prenese nanjo.

5. Kjer je ustrezno, se pogoji in postopki za izvajanje tega člena, vključno s pravnimi mehanizmi za reševanje sporov med državami članicami glede potrebe po združitvi zadevnih oseb ali mestom, kjer bi moralo do tega priti, sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

POGLAVJE V

SPREJEM IN PONOVI SPREJEM

Člen 16

1. Države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil po tej uredbi, so obvezane:

- (a) pod pogoji iz členov 17 do 19 sprejeti prosilca za azil, ki je vložil prošnjo za azil v drugi državi članici;
- (b) dokončati obravnavanje prošnje za azil;
- (c) pod pogoji iz člena 20 ponovno sprejeti prosilca, katerega prošnja je obravnavana in ki je na ozemlju druge države članice brez dovoljenja;
- (d) pod pogoji iz člena 20 ponovno sprejeti prosilca, ki je umaknil prošnjo, ki se obravnava, in vložil prošnjo v drugi državi članici;
- (e) pod pogoji iz člena 20 ponovno sprejeti državljana tretje države, katerega prošnja je zavrnjena in ki je na ozemlju druge države članice brez dovoljenja.

2. Če država članica prosilcu izda dokument za prebivanje, se obveznosti, določene v odstavku 1, prenesejo na to državo članico.

3. Obveznosti iz odstavka 1 prenehajo, če je državljan tretje države zapustil ozemlje držav članic za najmanj tri mesece, razen če državljan tretje države poseduje veljavni dokument za prebivanje, ki ga je izdala odgovorna država članica.

4. Prav tako prenehajo obveznosti, določene v odstavku 1(d) in (e), ko država članica, odgovorna za obravnavanje prošnje, po umiku ali zavrnitvi prošnje sprejme in dejansko izvede določbe, potrebne preden gre lahko državljan tretje države v svojo izvorno državo ali v drugo državo, v katero lahko zakonito potuje.

Člen 17

1. Če država članica, v kateri je bila vložena prošnja za azil, šteje, da je za obravnavanje prošnje odgovorna druga država članica, lahko čim hitreje oz. v vsakem primeru tri mesece od datuma, na katerega je bila prošnja vložena v smislu člena 4(2), pozove drugo državo članico, da sprejme prosilca.

Če zahteva po sprejemu prosilca ni podana v obdobju treh mesecev, je za obravnavanje prošnje za azil odgovorna država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

2. Država članica, ki podaja zahtevo, lahko prosi za nujen odgovor v primerih, če je prošnja za azil vložena po zavrnitvi dovoljenja za vstop ali nadaljnje bivanje, po prijemu zaradi nezakonitega bivanja ali po vročitvi ali izvrstitvi odstranitvenega naloga in/ali če je prosilec za azil v priporu.

V zahtevi morajo biti navedeni utemeljeni razlogi za nujen odgovor in rok, v katerem se odgovor pričakuje. Ta rok mora biti vsaj en teden.

3. V obeh primerih se zahteva za sprejem s strani druge države članice sestavi z uporabo standardnega obrazca in vključuje dokaze ali posredne okoliščine, kot so opisani na dveh seznamih iz člena 18(3) in/ali ustrezne elemente iz izjave prosilca za azil, ki organu države članice, na katero je naslovljena zahteva, omogočajo preveriti, če je odgovorna na osnovi meril, določenih v tej uredbi.

Pravila o pripravi zahtev in postopki za njihov prenos se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

Člen 18

1. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, preveri potrebno in se o zahtevi za sprejem prosilca odloči v dveh mesecih od datuma, ko je prejela zahtevo.

2. V postopku za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, določenem v tej uredbi, se uporabijo elementi dokazov in posrednih okoliščin.

3. V skladu s postopkom iz člena 27(2) se sestavi in redno revidirata dva seznama z navedbo elementov dokazov in posrednih okoliščin v skladu z naslednjimi merili:

(a) Dokazi:

- (i) To se nanaša na formalne dokaze, ki določajo odgovornost v skladu s to uredbo, kolikor ni ovrženo z dokazom o nasprotnem.
- (ii) Države članice odboru, predvidenem v členu 27, zagotovijo vzorce različnih vrst upravnih dokumentov v skladu s tipologijo, uvedeno s seznamom formalnih dokazov.

(b) Posredne okoliščine:

- (i) To se nanaša na indikativne elemente, ki so v nekaterih primerih lahko, čeprav so ovrgljivi, zadostni glede na svojo dokazno vrednost.
- (ii) Njihova dokazna vrednost v zvezi z odgovornostjo za obravnavanje prošnje za azil se oceni za vsak primer posebej.

4. Zahteva po dokazu ne sme presegati tistega, kar je potrebno za pravilno uporabo te uredbe.

5. Če formalni dokaz ne obstaja, država članica, na katero je zahteva naslovljena, prizna svojo odgovornost, če so posredne okoliščine koherentne, preverljive in dovolj podrobne za ugotovitev odgovornosti.

6. Če država članica, ki daje zahtevo, prosi za nujen odgovor v skladu z določbami člena 17(2), država članica, na katero je zahteva naslovljena, vложи vse napore, da bi odgovorila v zahtevanem roku. V izrednih primerih, ko se lahko dokaže, da je obravnavanje zahteve za sprejem prosilca posebej zapleteno, lahko država članica, na katero je zahteva naslovljena, odgovori po zahtevanem roku, vendar v vsakem primeru najkasneje v enem mesecu. V takih primerih mora država članica, na katero je zahteva naslovljena, sporočiti svojo odločitev, da preloži svoj odgovor državi članici, ki daje zahtevo, v prvotno zahtevanem roku.

7. Opustitev ukrepanja v dvomesečnem roku iz odstavka 1 in enomesečnem roku iz odstavka 6 je enakovredna sprejetju zahteve in posledica je obveznost sprejema osebe, vključno z določbami o ustrezni ureditvi za prihod.

Člen 19

1. Če država članica, na katero je naslovljena zahteva, privoli v sprejem prosilca, država članica, v kateri je bila prošnja za azil vložena, obvesti prosilca o svoji odločitvi, da ne bo obravnavala prošnje, in o obveznosti, da preda prosilca v odgovorno državo članico.

2. V odločitvi iz odstavka 1 morajo biti navedeni razlogi, na katerih temelji. Vsebovati mora podrobnosti o roku za predajo in po

potrebi informacije o kraju, kamor mora prosilec priti, in datumu, ko mora tja priti, če v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi. Ta odločitev je lahko predmet pritožbe ali pregleda. Pritožba na odločbo ali njen pregled ne zadržita izvedbe premestitve, razen če se sodišča ali pristojni organi odločijo tako za vsak primer posebej, če nacionalno pravo to dopušča.

3. Predaja prosilca iz države članice, v kateri je bila vložena prošnja za azil, v odgovorno državo članico, se izvede v skladu z nacionalnim pravom prve države članice po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po odobritvi zahteve za sprejem ali odločitvi o pritožbi ali pregledu z odločilnim učinkom.

Po potrebi država članica, ki daje zahtevo, prosilca za azil preskrbi s prepustnico v obliki, sprejeti v skladu s postopkom iz člena 27(2).

Odgovorna država članica obvesti državo članico, ki daje zahtevo, kot je ustrezno, o varnem prihodu prosilca za azil ali o dejstvu, da v roku, ki je bil določen, ni prišel.

4. Če se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica, v kateri je bila vložena prošnja za azil. Ta rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ni bila možna, ker je prosilec za azil v zaporu, ali na največ osemnajst mesecev, če se prosilec za azil skriva.

5. Dodatna pravila za izvajanje predaje se lahko sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

Člen 20

1. Prosilec za azil je ponovno sprejet v skladu s členom 4(5) in členom 16(1)(c), (d) in (e):

- (a) zahteva za ponovni sprejem prosilca mora vsebovati informacije, ki državi članici, na katero je zahteva naslovljena, omogočajo preveriti, ali je odgovorna;
- (b) država članica, pozvana, naj sprejme prosilca, mora ustrezno preveriti in odgovoriti na zahtevo, naslovljeno nanjo, čim prej in v nobenem primeru ne kasneje od obdobja enega meseca od njenega prejetja. Če zahteva temelji na podatkih, pridobljenih iz sistema Eurodac, se rok skrajša na dva tedna;
- (c) če država članica ne sporoči svoje odločitve v roku enega meseca oz. dveh tednov iz pododstavka (b), se šteje, da je privolila v ponovni sprejem prosilca za azil;
- (d) država članica, ki privoli v ponovni sprejem prosilca za azil, mora to osebo ponovno sprejeti na svoje ozemlje. Predaja se izvede v skladu z nacionalnim pravom države članice, ki daje zahtevo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih po privolitvi v zahtevo za ponovni sprejem s strani druge države članice ali po odločbi o pritožbi ali pregledu z odločilnim učinkom;

(e) država članica, ki daje zahtevo, prosilca za azil obvesti o odločitvi glede njegovega ponovnega sprejema v odgovorno državo članico. V odločitvi morajo biti navedeni razlogi, na katerih temelji. Vsebovati mora podrobnosti o roku za predajo in po potrebi informacije o kraju, kamor mora prosilec priti, in datumu, ko mora tja priti, če v odgovorno državo članico potuje z lastnimi sredstvi. Ta odločitev je lahko predmet pritožbe ali pregleda. Pritožba na odločitev ali njen pregled ne zadržita izvedbe premestitve, razen če se sodišča ali pristojni organi odločijo tako za vsak primer posebej, če nacionalno pravo to dopušča.

Po potrebi država članica, ki daje zahtevo, prosilca za azil preiskrbi s prepustnico v obliki, sprejeti v skladu s postopkom iz člena 27(2).

Odgovorna država članica obvesti državo članico, ki daje zahtevo, kot je ustrezno, o varnem prihodu prosilca za azil ali o dejstvu, da v roku, ki je bil določen, ni prišel.

2. Če se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica, v kateri je bila vložena prošnja za azil. Ta rok se lahko podaljša na največ eno leto, če predaja ali obravnavanje prošnje nista bili možni, ker je prosilec za azil v zaporu, ali na največ osemnajst mesecev, če se prosilec za azil skriva.

3. Pravila za dokaze in posredne okoliščine in njihovo tolmačenje ter za pripravo zahtev in postopki za njihov prenos se sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

4. Dodatna pravila za izvajanje predaje se lahko sprejmejo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

POGLAVJE VI

ADMINISTRATIVNO SODELOVANJE

Člen 21

1. Vsaka država članica sporoči katerikoli drugi, ki to zahteva, take osebne podatke o prosilcu za azil, kot je to ustrezno, relevantno in primerno za:

- (a) določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil;
- (b) obravnavanje prošnje za azil;
- (c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

2. Informacije iz odstavka 1 lahko vsebujejo samo:

- (a) osebne podatke o prosilcu in, kjer je ustrezno, njegovih družinskih članih (polno ime in, kjer je ustrezno, prejšnje ime; vzdevki ali psevdonimi; državljanstvo, sedanje in prejšnje; datum in kraj rojstva);
- (b) osebne in potne listine (številke, veljavnost, datum izdaje, organ izdaje, kraj izdaje itd.);

(c) druge informacije, potrebne za ugotovitev identitete prosilca, vključno s prstnimi odtisi, obdelanimi v skladu z Uredbo (ES) št. 2725/2000;

(d) kraje bivanja in smeri potovanja;

(e) dokumente za prebivanje ali vizume, izdane s strani države članice;

(f) kraj, kjer je bila prošnja vložena;

(g) datum, na katerega je bila vložena morebitna prejšnja prošnja, datum vložitve sedanje prošnje, doseženo stopnjo v postopku in morebitno sprejeto odločitev.

3. Poleg tega lahko, če je to potrebno za obravnavanje prošnje za azil, odgovorna država članica zahteva od druge države članice, naj ji sporoči razloge, s katerimi prosilec za azil utemeljuje svojo prošnjo, in, kjer je ustrezno, razloge za morebitne odločitve glede prosilca. Država članica lahko zavrne, da bi odgovorila na predloženo zahtevo, če bi take informacije zelo verjetno škodovale bistvenim interesom države članice ali varovanju svoboščin in temeljnih pravic zadevne osebe ali drugih. V vsakem primeru mora posredovanje zahtevanih informacij pisno odobriti prosilec za azil.

4. V kakršnikoli zahtevi po informacijah morajo biti navedeni razlogi, na katerih temelji in, če je njen namen preveriti, ali obstaja merilo, po katerem bo verjetno prišlo do odgovornosti države članice, na katero je zahteva naslovljena, mora biti navedeno, na katerih dokazih, vključno z ustreznimi informacijami iz zanesljivih virov o načinih, kako prosilci za azil vstopajo na ozemlja držav članic, ali na katerem konkretnem in preverljivem delu izjav prosilca zahteva temelji. Razume se, da take ustrezne informacije iz zanesljivih virov niso same po sebi zadostne za določitev odgovornosti in pristojnosti države članice po tej uredbi, vendar lahko prispevajo k ovrednotenju drugih navedb v zvezi s posameznim prosilcem za azil.

5. Država članica, na katero je zahteva naslovljena, mora odgovoriti v šestih mesecih.

6. Izmenjava informacij se opravi na zahtevo države članice in se lahko izvede samo med organi, katerih določitev s strani posamezne države članice je bila sporočena Komisiji, ki o tem obvesti druge države članice.

7. Izmenjava informacij se lahko uporabi samo za namene iz odstavka 1. V vsaki državi članici se take informacije, glede na njihovo vrsto in pooblastila organa prejemnika, lahko sporočijo samo organom in sodiščem in rzsodiščem, pooblaščenim za:

(a) določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil;

(b) obravnavanje prošnje za azil;

(c) izvajanje katere koli obveznosti iz te uredbe.

8. Država članica, ki posreduje informacije, zagotovi, da so točne in najnovejše. Če se izkaže, da je država članica posredovala informacije, ki so netočne ali ki jih ne bi smela posredovati, morajo biti države članice prejemnice o tem takoj obveščene. Take informacije morajo popraviti ali izbrisati.

9. Prosilec za azil ima pravico, da je na zahtevo obveščen o kakršnih koli podatkih, posredovanih v zvezi z njim.

Če ugotovi, da so bili podatki obdelani tako, da je bila kršena ta uredba ali Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov⁽¹⁾, zlasti če so podatki nepopolni ali netočni, ima pravico, da se na njegovo zahtevo popravijo, izbrišejo ali blokirajo.

Organ, ki podatke popravi, izbriše ali blokira, obvesti, kot je ustrezno, državo članico, ki prenaša ali prejema te informacije.

10. V vsaki zadevni državi članici se v posameznem spisu za zadevno osebo in/ali v registru hrani zapis o prenosu in prejemu izmenjanih informacij.

11. Izmenjani podatki se shranijo za obdobje, ki ni daljše od tistega, potrebnega za namene, za katere so izmenjani.

12. Če podatki niso obdelani samodejno ali niso vsebovani v spisu ali niso namenjeni vložitvi v spis, mora vsaka država članica ustrezno ukrepati za zagotovitev skladnosti s tem členom s pomočjo učinkovitega preverjanja.

Člen 22

1. Države članice obvestijo Komisijo o organih, odgovornih za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe, in zagotovijo, da imajo ti organi potrebne vire za izpolnjevanje svojih nalog in zlasti za odgovarjanje v predpisanih rokih na zahteve po informacijah, zahteve za sprejem in zahteve za ponovni sprejem prosilcev za azil.

2. Pravila v zvezi z vzpostavitvijo varnih poti elektronskega prenosa med organi iz odstavka 1 za prenos zahtev in zagotovitev, da pošiljatelj avtomatično prejme elektronski dokaz o dostavi, se določijo v skladu s postopkom iz člena 27(2).

Člen 23

1. Države članice lahko na dvostranski osnovi sklenejo medsebojne upravne dogovore v zvezi s praktičnimi podrobnostmi izvajanja te uredbe z namenom olajšanja njene uporabe in

povečanja njene učinkovitosti. Taka ureditev se lahko nanaša na:

- (a) izmenjavo uradnikov za zvezo;
- (b) poenostavitev postopkov in skrajšanje rokov v zvezi s prenosom in obravnavanjem zahtev za sprejem ali ponovni sprejem prosilcev za azil.

2. Dogovore iz odstavka 1 se sporoči Komisiji. Komisija preveri, ali se z ureditvijo iz odstavka 1(b) ne krši ta uredba.

POGLAVJE VII

PREHODNE DOLOČBE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 24

1. Ta uredba nadomesti Konvencijo o določanju države, odgovorne za obravnavanje prošelj za azil, vloženi v eni od držav članic Evropskih skupnosti, podpisano v Dublinu 15. junija 1990 (Dublinska konvencija).

2. Vendar se za zagotovitev kontinuitete ureditve za določanje države članice, odgovorne za prošnjo za azil, če je prošnja vložena po datumu iz drugega odstavka člena 29, dogodki, katerih posledica je zelo verjetno odgovornost države članice po tej uredbi, upoštevajo tudi, če se zgodijo pred tem datumom, z izjemo dogodkov iz člena 10(2).

3. Če se Uredba (ES) št. 2725/2000 sklicuje na Dublinsko konvencijo, se šteje, da se tak sklic nanaša na to uredbo.

Člen 25

1. Katero koli časovno obdobje iz te uredbe se izračuna:

- (a) če je treba obdobje, izraženo v dnevih, tednih ali mesecih, izračunati od trenutka, ko se je zgodil nek dogodek ali je prišlo do nekega dejanja, se dan, na katerega se je ta dogodek zgodil ali je prišlo do tega ukrepa, ne šteje v obdobje;
- (b) obdobje, izraženo v tednih ali mesecih, se konča z iztekom tistega dneva v zadnjem tednu ali mesecu, ki je isti dan v tednu oz. isti dan v mesecu kot dan, na katerega je prišlo do dogodka ali dejanja, od katerega se izračuna obdobje. Če v obdobju, izraženem v mesecih, dneva, na katerega bi moralo poteči, ni v zadnjem mesecu, se obdobje konča z iztekom zadnjega dneva tega meseca;
- (c) roki vključujejo sobote, nedelje in uradne praznike v katerikoli državi članici.

2. Zahteve in odgovori se pošljejo s pomočjo metode, ki zagotavlja dokaz o prejemu.

⁽¹⁾ UL L 281, 23.11.1995, str. 31.

Člen 26

Kar zadeva Francosko republiko, se ta uredba uporablja samo za njeno evropsko ozemlje.

uredbe in, kjer je ustrezno, predlaga potrebne spremembe. Države članice Komisiji posredujejo vse informacije, potrebne za pripravo navedenega poročila, najkasneje šest mesecev pred iztekom navedenega roka.

Člen 27

1. Komisiji pomaga odbor.
2. Ob sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES.

Po predložitvi navedenega poročila, Komisija poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te uredbe hkrati s predložitvijo poročil o izvajanju sistema Eurodac iz člena 24(5) Uredbe (ES) št. 2725/2000.

Člen 29

Obdobje iz člena 5(6) Sklepa 1999/468/ES znaša tri mesece.

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

3. Odbor sprejme svoj poslovnik.

Uporablja se za prošnje za azil, vložene od prvega dne šestega meseca po začetku njene veljavnosti, od tega datuma pa se uporablja za katero koli zahtevo za sprejem ali ponovni sprejem prosilcev za azil, ne glede na datum, na katerega je prošnja vložena. Države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, predložene pred tem datumom, se določijo v skladu z merili iz Dublinske konvencije.

Člen 28

Najkasneje tri leta po datumu iz prvega odstavka člena 29 Komisija poroča Evropskemu parlamentu in Svetu o uporabi te

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

V Bruslju, 18. februarja 2003

Za Svet

Predsednik

N. CHRISTODOULAKIS
